

„Strigă în gura mare, nu te opri”

14 februarie 2005

Gili Cârstea

Poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului este chemat la o experiență unică în istoria mântuirii, când Mireasa lui Hristos va deveni templul, când legământul cel veșnic va fi împlinit cu ei, devenind astfel “o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul” (Efeseni 2:22). Pentru realizarea unei asemenea lucrări acest popor are nevoie să audă două genuri de mesaje, două chemări distincte capabile să producă redeșteptarea atât de mult visată. Din nefericire, ambele categorii sunt extrem de contestate în poporul nostru, ambele produc reacții negative, considerate a fi producătoare de agitații inutile, primejdioase, într-o vreme când avem nevoie de unitate mai mult decât oricând.

Pe de o parte, Dumnezeu ne somează să ne recunoaștem nelegiuirile, pe care cineva trebuie să ni le strige în gura mare:

“Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58:1).

Pe de altă parte, cu același glas puternic, poporului ales trebuie să i se spună vestea bună despre caracterul lui Dumnezeu:

“Sue-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înălță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înălță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: ‘Iată Dumnezeul vostru!’” (Isaia 40:9).

Cum pot solii lui Dumnezeu de astăzi să-și îndeplinească misiunea, ducând o solie cu două componente atât de diferite? În plus, ambele subiecte sunt greu de tolerat în biserica noastră hiper-sensibilă la mustrări. Ce fel de solie poate câștiga inima Miresei lui Hristos, fără să alieneze o parte masivă a membrilor bisericii? Cum ar trebui să arate mesagerul care “strigă în gura mare” nelegiuirile poporului Domnului, iar apoi pretinde că aduce Ierusalimului “vestea cea bună,” deși subiectul ei este o altă descoperire a lui Dumnezeu, nepopulară și nedorită în biserică?

Oricât de ingrată ar părea o asemenea misiune, biserica rămășiței are nevoie disperată de o cunoaștere a naturii păcatului, și în aceeași măsură de o cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu așa cum este el prezentat în neprihănirea lui Hristos. Aceste două

componente ale evangheliei veșnice sunt singurele elemente care împiedică finalizarea marii controversă, iar Laodicea are nevoie să i se spargă timpanele cu ele. Nu este plăcut, nu este ușor, dar este vital, căci poporul mării strigări continuă să îngroașe bezna la subiectul crimă și pedeapsă, acuzând pe Dumnezeu că va arunca în moartea a doua pe cei ce au ales altfel decât a hotărât El.

Marea controversă s-a iscat, și s-a întins atâtea milenii, deoarece universul a fost otrăvit cu minciuna că Tatăl ceresc este un sălbatic stăpân de sclavi, care nu va tolera opoziție, nimicind direct sau indirect pe toți cei care vor îndrăzni să gândească altfel. Laodicea noastră este și ea otrăvită la acest subiect, iar dezintoxicarea produce vărsături urât mirositoare, chinuri fizice și zbucium sufletesc, lucruri pe care ea dorește să le evite cu orice preț.

Vai de cei ce vor îndrăzni să-i tulbure somnul!